

det gælder en reel, objektiv, saglig afdækning af hele den kolde krigs periode.

Det bestyrkes også af, hvad udenrigsminister Per Stig Møller i dag skriver i en kronik i Jyllands-Posten. Han redegør her for, hvorfor man udpeger Uffe Ellemann-Jensen til formand, og siger så: »For dette gjorde regeringen på mit forslag Uffe Ellemann-Jensen til formand, og hvem kunne det borgerlige Danmark egentlig være mere tilfreds med og tryk ved, når f.eks. denne studie i Den Kolde Krig skal føres til ende?«

Det skriver udenrigsministeren i dag, og det vil sige, at indirekte siger man jo her fra regeringens side, at grunden til, at man sætter Uffe Ellemann-Jensen i spidsen for den her nye spydspids i international forskning i Danmark, international politik, bl.a. er for at sikre, at når man laver et studium om den kolde krig, skal man sikre, at det borgerlige Danmarks synspunkter bliver refereret hele vejen igennem, og at man tager hensyn til det borgerlige Danmark.

Det synes jeg er stærkt betænkeligt for den frie forskning, og det kan undre mig lidt, at Dansk Folkeparti ikke vil være med til at tage et opgør med regeringen om denne her sag.

Grundlæggende mener vi i Socialdemokratiet, at det er klogt og rigtigt at afvente undersøgelsens resultat, hvidbogen fra Institut for Internationale Studier, hvis den bliver en uafhængig hvidbog, hvilket vi håber på den gør, og også PET-kommissionens arbejde. Det synes vi er utrolig vigtigt, så vi kan få en debat om den kolde krig på et sagligt og redeligt grundlag.

Men jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om Socialdemokratiets indsats. Hvis der er noget parti i Danmark, der har ført an i opdæmningen mod den kommunistiske trussel, så er det Socialdemokratiet. Især i starten af den kolde krigs periode umiddelbart efter Anden Verdenskrig, hvor den kommunistiske trussel oplevedes som meget virkelig, organiserede Socialdemokratiet kampen mod den kommunistiske infiltrering, specielt den danske stalinistiske venstrefløj i Danmark. Kampen foregik overalt på danske arbejdspladser og overalt i samfundet, og det stod vi i spidsen for.

Samtidig var det også, som jeg har nævnt tidligere, masser af socialdemokrater, der i de nye kommunistiske lande blev ofret først, fordi vi var kommunismens største fjender.

Men det er vel også kendt fra historien om Sovjetunionen og Stalin, at det var populært langt ind i borgerlige kredse. Der er blevet nævnt mange citater i dag, jeg skal bare føje et

til. Den konservative udenrigsminister i befrielsesregeringen Christmas-Møller udtalte engang: Vi er alle socialister. Han mente i øvrigt, at også de borgerlige kræfter burde have stor forståelse for de positive kræfter, der fandtes i Sovjetunionen.

Kl. 16.25

Jeg synes, det er vigtig at få afdækket, hvad de udtalelser indgår i, og få afdækket hele historien om den kolde krig. Det synes vi i Socialdemokratiet er helt afgørende.

Så vil jeg også gerne sige, at vi fra starten har været stærke tilhængere af det nordatlantiske samarbejde. Det var under en socialdemokratisk regering under ledelse af Hans Hedtoft, at vi tiltrådte NATO i 1949. Men det var også Socialdemokratiet, der gik imod, at Danmark skulle have atomvåben i 1952. Og det, der har været kendetegnende for vore synspunkter igennem den kolde krig, har været, at vi også ønskede en afrustning. Vi ønskede ikke en verden, hvor man i sidste ende som værste scenarium kunne ende op i en altødelæggende atomkrig, men vi ønskede også at afruste.

Så med disse ord, da tiden desværre er udløbet, vil jeg sige, at vi glæder os til undersøgelsens resultat, men har bare det ene store spørgsmål til regeringen: Hvordan vil man sikre, at man ikke, som udenrigsministeren skriver her, vil begynde at infiltrere, begynde at prøve at bestemme, hvad der skal stå i en endelig udredning fra Institut for Internationale Studier om den kolde krig? Hvis det, der står i den her kronik i dag i Jyllands-Posten står til troende, synes jeg, regeringen har et kæmpe problem.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er egentlig mest en historisk interesse, der driver mig herop. Jeg vil sige til hr. Jeppe Kofod, hvis tale jeg for så vidt hører med sympati, fordi jeg i den hører et opgør med den, jeg er lige ved at sige forræderiske linje, som Socialdemokratiet førte i 1980'erne, at Christmas Møller jo som så mange andre under besættelsen var blevet forført af Sovjetunionens indsats i Anden Verdenskrig. Han var samtidig en tragisk skikkelse i London, hvor han følte sig fuldstændig isoleret, og endte derfor med at sige de ting om Sovjetunionen, som slet ikke er dækkende for hans egen holdning, hvis man kender lidt til ham.

Jeg vil komplimentere Socialdemokratiet med, at de er omvendt fra den linje, de havde, og jeg vil sige, at det er fuldstændig rigtigt, at da